

да се желае. Всичко зависи отъ доброто достоинство на мѣстния управителъ въ областитѣ, билъ той валия, мютесарифинъ или по-доленъ чинъ. Не на сѣждѣ обаче населеніята сж честити да иматъ такива добри и достойни управители. Съ примѣри можж да покажа на В. Високопрѣвосходителство, колко безцѣнно нѣщо е добъръ управителъ въ областитѣ, тамъ дѣто населеніето е било честито да има такъвъ. Но за жалость такива честити населенія сж една редкостъ голѣма—като нѣкои *оасиси*, тѣй да кажа, въ пространната държава на Н. Императорско Величество Султана. Ако на сѣждѣ управителитѣ бы ся водили по самата воля на върховната власть, тази власть нѣмаше друго освѣнъ да бжде благословявана отъ честитѣ населенія! Когато усилията на Правителството, да прѣчисти чиновничеството въ областитѣ до степенъта да отговаря на званието си, ся увѣнчаятъ съ сполука, тогива нека бжде то увѣрено че това ще бжде още една яка връзка за българскія народъ къмъ Държавата, съ която се усилватъ и другитѣ, ония на признателността съ тая на благоденствіето.

„Азъ ще си позволя тука да покажа на В. Високопрѣвосходителство, че народното ново проявление у нашитѣ българи, е плодъ все тѣй на нуждитѣ на времето.

„Послѣднѣе, отъ нѣколко мѣста въ българското население заявиха желание, вмѣсто откупъ по военната повинность (аскерь-бедели) да даватъ войници. За да се разбере, какво е накарало тѣзи Българи да искатъ подобно измѣненіе естествено трѣбва да поглѣднемъ пакъ на самата характеристика на народа.

„Българинъ е земледѣлецъ или скотовѣдецъ, качества които нѣкакъ далечъ стожатъ отъ свойствата на войнишкия духъ. Българинъ е миролюбивъ и трудолюбивъ, свойства които нѣматъ нищо общо съ немирния и славолюбивия духъ. При това той обича мѣсторождението си, къщата си, нивата си, толкова привързано, щото въ тѣхъ се срѣдоточаватъ сичкитѣ негови мисли и удоволствія. Слѣдователно, ако въ този земледѣлецъ и миролюбивъ Българинъ бы се проявилъ нѣкой пакъ войнишки духъ, то може да бжде само, когато види испаднали въ опасность тѣзи свои любими прѣдмети, та скоче да ги брани. Вънъ отъ това, други никои отвлечени и идеални прѣдмети мжчно би възбудили въ него духъ на самопожертвуваніе, сир. да жертвува спокойствіето и реалнитѣ си добрини. Желанието на тѣзи отъ Българитѣ, които поискаха да служатъ войници на царството, отъ нищо друго непроизстича, по моето мнѣніе, освенъ отъ естественното желаніе за онова равенство, което пакъ самото царско правителство имъ е посочило. Туи желаніе възможно е да порастне и да стане нѣщо като всенародно исканіе, което ще принуди държавнитѣ мжже на царството да се занимаютъ, за какъ да го удовлетворятъ. Да се запреваи това исканіе, което рано или късно ще го имаме, добръ бы было, азъ мисля, ако правителството дадеше въ рѣцѣтѣ на населеніята охраната на тишината, бы удовлетворило до една степенъ желаніето на Българитѣ, да служатъ и тѣ съ царското оржжіе на царството. Ако сѣко едно село, българско или тур-